

POJILLE, JOITA JOSKUS RAKASTIN -KIRJAN TEKIJÄLTÄ.

*KESÄ
ON
IKUISESTI
MEIDÄN*

JENNY HAN

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

KESÄ
ON
IKUISESTI
MEIDÄN

JENNY HAN

SUOMENTANUT ANTTI HULKKONEN

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
We'll Always Have Summer

Copyright © 2011 by Jenny Han. Published by arrangement with
Folio Literary Management, LLC and Sebes & Bisseling
Literary Agency.

Suomenkielinen laitos © Antti Hulkkonen ja WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48623-8
Painettu EU:ssa

*Omistettu kahdelle Emilylleni:
Emily van Beek, olet oma quanin lähettilääni
Emily Thomas Meehan, ollaan yhdessä ikuisesti
rakkaudella, tyttönne*

KIIITOKSET

Ensinnäkin lämpimimmät kiitokseni Emily Meehanille, joka johdatti tämän kirjan perille asti. Kiitokseni saavat myös Julia Maguire tarkkaavaisuudesta, Justin Chanda ja Anne Zafian vankkumattomasta tuesta sekä S&S:n koko (suoraan sanoen suurenmoinen) työryhmä. Myynissä, tuotannossa, markkinoinnissa ja mainonnassa teitä ei voi ylittää. Ja kuten aina, kiitokset Emily van Beekille ja Foliolle, Pippin-perheelleni sekä tietenkin Siobhan Vivianille, ensimmäiselle ja erinomaisimmalle lukijalleni.

Kun olin pieni, katselin äitini kanssa vanhoja musikaaleja aina keskiviikkoiltaisina. Se oli meidän juttumme. Isä tai Steven saattoivat toisinaan maleksia paikalle ja jäädä hetkeksi katsomaan kanssamme, mutta yleensä sohvalla istuimme vain minä ja äiti, viltti ja popcornkulho sylissämme, joka keskiviikko. Ohjelmaamme kuuluivat *The Music Man*, *West Side Story*, *Meet Me in St. Louis*, joista kaikista pidin, *Singin' in the Rain*, josta pidin kovasti. Mutta mikään niistä ei ollut yhtä ihana kuin *Bye Bye Birdie*. Kaikista musikaaleista *Bye Bye Birdie* oli ykkössuosikkini. Halusin katsoa sen yhä uudestaan, niin usein kuin äiti vain suinkin suostui. Kuten Kim MacAfee aikoinaan, minäkin halusin käyttää ripsiväriä ja huulipunaa ja korkokenkiä ja tuntea »iloista aikuisen naisen onnea», halusin kuulla poikien vislauksia ja tietää, että ne oli tarkoitettu minulle. Halusin kasvaa isoksi ja olla juuri niin kuin Kim, sillä hän oli saanut sen kaiken.

Ja kun tuli aika mennä nukkumaan, lauloin: »*We love you, Conrad, oh yes we do. We love you, Conrad, and we'll be true*»

kylpyhuoneen peilin edessä suu täynnä hammastahnaa. Kajaustin sen täydestä sydämestäni, niin kuin kahdeksan, yhdeksän, kymmenen vuoden iässä vain voi. Mutta en laulanut Conrad Birdielle. Lauloin omalle Conradilleni. Conrad Beck Fisherille, esiteini-ikäisten unelmieni pojalle.

Olin rakastanut elämässäni vain kahta poikaa, joiden kummankin sukunimi oli Fisher. Conrad oli ensimmäiseni, ja rakastin häntä niin kuin oikeastaan vain ensirakkauttaan voi rakastaa. Sellainen rakkaus ei tiedä paremmasta eikä haluakaan tietää – se on huimaavaa ja hullua ja hurjaa. Kukaan ei kai voi rakastaa sillä lailla kuin kerran.

Ja sitten oli Jeremiah. Kun katsoin häneen, näin yhtä aikaa menneisyyden, nykyhetken ja tulevaisuuden. Hän ei tuntenut vain sitä tyttöä, joka olin joskus ollut. Hän tunsu minut sellaisena kuin olin juuri nyt ja rakasti minua silti.

Kaksi suurta rakkauttani. Taisin kai alusta asti tietää, että minusta vielä joskus tulisi Belly Fisher. En vain tiennyt, että se tapahtuisi näin.

Luku 1

Kun on lukukauden loppuenttien aika ja on pöntännyt viisi tuntia yhteen menoon, yöstä selviytymiseen tarvitaan kolme asiaa. Isoin jäähilejuoma, jonka käsiinsä saa, puolet kirsikkaa, puolet kolaa. Pyjamahousut, sellaiset melkein puhki pestyt, jotka ovat pehmeät kuin paperinenäliina. Ja kolmanneksi tanssitaukoja. Paljon tanssitaukoja. Kun silmät alkavat painua kiinni ja mieli tekisi vain nukkua, tanssitauko auttaa.

Kello oli neljä aamulla, ja valmistauduin fuksivuoteni viimeiseen tenttiin Finchin yliopistossa. Olin leiriytynyt asuntolan kirjastoon uuden parhaan kaverini Anika Johnsonin ja vanhan parhaan kaverini Taylor Jewelien kanssa. Kesäloma oli niin lähellä, että saatoin melkein maistaa sen. Enää viisi päivää. Olimme laskeneet päiviä huhtikuusta asti.

»Kysy minulta jotakin», Taylor komensi käheästi.

Avasin vihkonni umpimähkään. »Selitä *animan* ja *animuksen* ero.»

Taylor pureskeli alahuultaan. »Anna vinkki.»

»Hmm... Mieti latinaa», sanoin.

»En ole lukenut latinaa! Pitääkö tässä tentissä osata latinaa?»

»Ei, yritin vain antaa sinulle vinkin. Latinassa poikien nimissä on päätte *-us* ja tyttöjen nimissä päätte *-a*. *Anima* on siis feminiininen arkkityyppi ja *animus* maskuliininen arkkityyppi. Tajuatko?»

Hän huokaisi syvään. »En. En takuulla pääse tästä läpi.»

Anika kohotti katseensa muistiinpanoistaan ja sanoi: »Jos lakkaisit tekstaamasta ja alkaisit lukea, voisit päästäkin.»

Taylor mulkaisu häneen. »Isosiskoni tarvitsee apua lukuvouden lopun juhla-aamiaistemme suunnittelussa, joten tänä yönä minun pitää päivystää.»

»Päivystää?» Anika näytti huvittuneelta. »Niin kuin lääkärin?»

»Aivan, juuri niin kuin lääkärin», Taylor tiuskaisi.

»Päädyttekö pannareihin vai vohveleihin?»

»Köyhiin ritareihin, kiitos kysymästä.»

Me kaikki kolme olimme käyneet saman ensimmäisen vuoden psykologiankurssin, ja Taylorilla ja minulla oli siitä tentti huomenna, Anikalla ylihuomenna. Anika oli Taylorin ohella läheisin ystäväni koulussa. Taylor, jolle kaikki oli aina kilpailua, oli katkerasti kateellinen ystävydestämme, vaikkei tietenkään suostuisi ikimaailmassa sitä tunnustamaan.

Ystävyuteni Anikan kanssa oli aivan erilainen kuin Taylorin kanssa. Anika oli rauhallinen ja helppoa seuraa. Hän ei tavannut arvostella ketään. Mutta mikä tärkeintä, hänen seurassaan myös minä sain mahdollisuuden olla erilainen. Hän ei ollut tuntenut minua lapsesta asti, eikä hänellä siksi ollut minusta mitään oletuksia tai ennakkokäsityksiä. Se tuntui vapauttavalta. Hän oli myös aivan toista maata kuin vanhat kaverini kotona. Hän oli New Yorkista, ja hänen isänsä oli jazzmuusikko ja äitinsä kirjailija.

Kun aurinko muutaman tunnin kuluttua nousi ja valaisi salin sinertävillä sävyillään, Taylor nuokkui tuolillaan ja Anika tuijotti tyhjyyteen kuin zombi.

Rytistin sylissäni kaksi paperipalloa ja heitin niillä ystäviäni. »Tanssitauko», rallatin ja panin musiikin soimaan tietokoneestani. Keinahtelin sen tahdissa tuolillani.

Anika mulkaisi minuun. »Miksi sinun pitää olla noin pirteä?»

»Siksi vain», sanoin ja läimäytin kämmeni yhteen, »että muutaman tunnin päästä tämä kaikki on ohi.» Tenttini oli vasta yhdeltä iltapäivällä, ja olin suunnitellut palaavani huoneeseeni nukkumaan pariksi tunniksi ja herääväni vielä hyvissä ajoin pönttäämään lisää.

Nukuin pommiin, mutta ehdin kuitenkin lukea vielä tunnin verran. Minulle ei jäänyt aikaa käydä ruokalassa aamiaisella, joten hörppäsin vain kirsikkakokoksen juoma-automaatista.

Tentti oli niin vaikea kuin olin odottanutkin, mutta arvelin saavani siitä vähintään hyvän arvosanan. Taylor arveli, ettei ainakaan reputtaisi, mikä oli hienoa. Olimme kumpikin liian väsyneitä juhlimaan, joten läpsäisimme vain yläviitokset ja erkanimme omille teillemme.

Suuntasin asuntolaan ja suunnittelin lojuvani taju kankaalla ainakin päivälliseen asti, mutta kun avasin huoneeni oven, näin Jeremiah'n nukkuvan vuoteellani. Hän näytti nukkuessaan aivan pikkupojalta, parransängestä huolimatta. Hän oli ojentautunut päiväpeittoni päälle ja puristanut pehmojääkarhuni rintaansa vasten, ja hänen jalkansa roikkuivat sängyn reunan yli.

Riisuin kenkäni ja kömmin hänen viereensä kapeaan, ekstrapitkään sänkyyni. Hän havahtui, avasi silmänsä ja sanoi: »Moi.»

»Moi», vastasin.

»Miten meni?»

»Ihan hyvin.»

»Hyvä.» Hän siirsi Junior Mintin sivuun ja kaappasi minut syliinsä. »Toin sinulle puolet lounaspatongistani.»

»Olet kultainen», sanoin ja painoin kasvoni tiukasti hänen olkaansa vasten.

Hän suukotti hiuksiani. »Eihän se sovi, että tyttöni jättää aterioita väliin.»

»Se oli vain aamupala», sanoin. »Ja lounas», lisäsin vielä hetken mietittyäni.

»Haluatko patonkini nyt heti? Se on koulukassassani.»

Nyt kun asiaa ajattelin, minulla kieltämättä oli nälkä, mutta olin myös uninen. »Ehkä vähän myöhemmin», sanoin ja suljin silmäni.

Sitten hän nukahti taas, ja minä nukahdin myös. Kun heräsin, ulkona oli pimeää, Junior Mint oli lattialla ja Jeremiah'n kädet ympärilläni. Hän nukkui edelleen.

Olimme alkaneet tapailla juuri ennen kuin aloitin lukion viimeisen luokan. »Tapaileminen» oli oikeastaan väärä sana. Yhtäkkiä olimme vain yhdessä. Se kaikki alkoi niin helposti ja nopeasti, että tuntui kuin olisimme aina olleetkin pari. Hän oli kaverini, mutta sitten me aloimme suudella, ja ennen kuin huomasinkaan, olin pyrkinyt opiskelemaan hänen kanssaan samaan yliopistoon. Selitin itselleni ja kaikille (myös hänelle ja aivan erityisesti äidilleni), että Finch oli hyvä yliopisto vain parin tunnin matkan päässä kotoa, ja että minun oli järkevää hakea sinne, sillä se ei rajoittaisi tulevia vaihtoehtojani. Se kaikki oli tietenkin totta. Mutta vielä enemmän totta oli se, että halusin olla hänen lähellään. Halusin hänet omakseni kaikkina vuodenaikoina, en vain kesällä.

Ja tässä me nyt olimme, vieri vieressä asuntolahuoneeni sängyllä. Hän oli toisen vuoden opiskelija, minä lopette-

lin ensimmäistäni. Tuntui käsittämättömältä, miten pitkälle asiat olivat kehittyneet. Olimme tunteneet toisemme koko ikämme, ja kaikki tämä oli tavallaan valtava yllätys – mutta samalla se tuntui väistämättömältä.

Luku 2

Jeremiah'n osakunta järjesti lukukauden päättäjäisbileet. Ei enää viikkoakaan, kun lähtisimme kaikki kesäksi kotiin, ja takaisin Finchiin palaisimme vasta elokuun lopussa. Ennen kesä oli ollut minulle aina ihaninta aikaa, mutta kun kotiinlähtö nyt häämötti, oloni oli jotenkin kaihoisa. Olin tottunut tapaamaan Jeremiah'n joka päivä aamiaisella ruokalassa ja pyykkäämään vaatteitani hänen osakuntansa pesutuvassa yömyöhällä. Hän oli taitava viikkaamaan t-paitojani.

Tänä kesänä hän menisi taas työharjoitteluun isänsä firmaan, ja minä olisin tarjoilijana Behrs-perheravintolassa – aivan niin kuin viime kesänä. Olimme sopineet tapaavamme kesähuvilalla Cousinsissa aina kun vain voimme. Viime kesänä emme ehtineet sinne kertaakaan. Meillä kummallakin oli ollut niin kiire töissä. Olin ottanut kaikki tarjotut työvuorot saadakseni rahaa lukuvuoden menoihin. Samalla minulle oli kuitenkin tullut hiukan ontto olo, olihan se ensimmäinen kesäni, jota en viettänyt Cousinsissa.

Ulkona näkyi siellä täällä kiiltomatoja. Oli juuri alkanut

hämärtää, eikä yö ollut liian kuuma. Minulla oli korkokengät, mikä oli typerää, sillä olin hetken mielijohteesta päättänyt kävellä sen sijaan että olisin mennyt bussilla. Olin vain tullut ajatelleeksi, etten pitkään aikaan pääsisi kävelemään kampuk- sen poikki tällaisena kauniina iltana.

Olin kutsunut Anikan ja kaverimme Shayn seurakseni, mutta Anikalla oli tanssiryhmän juhlat ja Shay oli tenttinyt jo kaikki kurssinsa ja lentänyt kotiin Texasiin. Taylorin osakunnalla oli illanistujaiset, eikä hänkään päässyt tulemaan. Sain siis mennä juhliin yksin kipeine jalkoineni.

Olin tekstannut Jeremiah'lle olevani jo matkalla ja että myöhästyisin hiukan, koska tulisin jalan. Minun piti pysähdellä säättämään kenkiäni, jotka hankasivat kantapäitäni. Totesin korkokenkien olevan aivan älytön keksintö.

Puolimatkiaan päästyäni huomasin hänen istuvan suosikki- penkilläni. Minut nähdessään hän nousi. »Yllätys!»

»Ei sinun olisi tarvinnut tulla vastaan», sanoin ja olin hurjan iloinen siitä, että hän oli tullut. Istahdin penkille.

»Näytät upealta», hän sanoi.

Vaikka olimme olleet poikaystävä ja tyttöystävä kokonaiset kaksi vuotta, minua vieläkin punastutti, kun hän sanoi jotakin tuollaista. »Kiitos», vastasin. Minulla oli ylläni Anikalta lainattu hellemekko. Se oli valkoinen, ja siinä oli pieniä, sinisiä kukkia ja röyhelöolkaimet.

»Tuossa mekossa olet kuin suoraan *The Sound of Musicista*, hemaisevampi vain.»

»Kiitos», sanoin toistamiseen. *Näytänkö tässä mekossa todella Fräulein Marialta*, mietin. Se ei kuulostanut imartelevalta. Oikaisin hieman olkaimieni röyhelöitä.

Pari poikaa, joita en tuntenut, pysähtyi juttelemaan Jeremiah'lle, mutta en noussut penkiltä, sillä halusin lepuuttaa jalkojani.

Kun he olivat menneet, hän sanoi: »Onko valmista?»

Voihkaisin. »Jalkani ovat tulella. Korkokengät ovat älytön keksintö.»

Jeremiah kyyristyi kumaraan ja sanoi: »Hyppää kyytiin, tyttö.»

Kiipesin hihitellen hänen selkäänsä. Minua nauratti aina, kun hän nimitti minua »tytöksi». En voinut sille mitään. Se vain kuulosti hassulta.

Hän suoristautui, ja kiedoin käteni hänen kaulaansa. »Tuleeko isäsi hakemaan sinut maanantaina?» hän kysyi kantaessaan minua kampuksen nurmikentän poikki.

»Joo. Kai tulet auttamaan?»

»Älä nyt viitsi. Kantelen sinua jo pitkin kampusta. Pitääkö minun raahata vielä tavaroitasikin?»

Läpsäisin häntä päähän, ja hän kavahti. »Okei, okei», hän sanoi.

Sitten pöräytin hänen niskaansa, ja hän kiljahti kuin pikkutyttö. Nauroin koko loppumatkan.

Luku 3

Jeremiah'n osakunnan talon ovet olivat selkosen selällään, ja pihalle oli kokoontunut väkeä. Monivärisiä jouluvaloja oli ripustettu sikin sokin sinne tänne – postilaatikkoon, kuistille, jopa pihatien laidoille. Pihalle oli tuotu kolme puhallettavaa lasten kahluuallasta, ja juhlijat lojuivat niissä kuin porealtaissa. Pojat jahtasivat toisiaan isojen vesipyssyjen kanssa ja ruiskuttivat niistä olutta suoraan suuhun. Jotkut tytöt olivat bikineissä.

Hyppäsin Jeremiah'n selästä nurmikolle ja riisuin kenkäni.

»Kokelaat ovat panneet parastaan», Jeremiah sanoi ja nyökäsi hyväksyvästi kohti kahluualtaita. »Otitko uimapuvun mukaan?»

Pudistin päätäni.

»Käynkö kysymässä, onko kenelläkään ylimääräistä?» hän ehdotti.

»Ei kiitos», vastasin kiireesti.

Olin viettänyt aikaa talolla ja tunsin kyllä Jeremiah'n osakuntakaverit, mutta tytöt olivat minulle vieraampia. Useimmat heistä kuuluivat Zeta Phi -osakuntaan, joka oli Jeremiah'n

osakunnan sisaryhdistys. He siis järjestivät tapaamisia, juhlia ja kaikenlaista muuta yhteistä toimintaa. Jeremiah oli halunnut minun pyrkivän Zeta Phin jäseneksi, mutta olin kieltäytynyt. Selitin hänelle, ettei minulla ollut varaa jäsenmaksuihin ja osakuntatalon kalliimpaan vuokraan, mutta todellinen syy oli se, että tahdoin tutustua kaikenlaisiin tyttöihin, en ainoastaan osakuntasisariin. Halusin niitä laajempia yliopistokokemuksia, joista äiti aina puhui. Taylorin mukaan Zeta Phi oli bilemimmien ja hutsujen osakunta, aivan eri maata kuin hänen osakuntansa, joka oli tietenkin huomattavasti hienompi ja valikoivampi. Ja teki paljon enemmän vapaaehtoistyötä, hän oli lisännyt vielä kuin ohimennen.

Tyttö toisensa jälkeen kävi halaamassa Jeremiah'a. He moikkasivat minua, ja minä vastasin heille ja menin sitten yläkertaan viemään laukkuni Jeremiah'n huoneeseen. Alakertaan palatessani näin hänet.

Lacie Barone – tiukoissa farkuissa, liehuvassa silkkitopissa ja punaisissa kiiltonahkakorkokengissä, joissa hän hipoi silti hädin tuskin 160 senttiä – jutteli Jeremiah'n kanssa. Lacie oli Zeta Phin huvitoimikunnan puheenjohtaja ja kolmannen vuoden opiskelija – vuoden vanhempi kuin Jere, kaksi vuotta minua vanhempi. Hänen tummanruskeat hiuksensa oli leikattu pöyheäksi polkkatukaksi, ja hän oli siro. Hän oli kaikin tavoin kuuma pakkaus. Taylorin mukaan hän oli ihastunut Jeremiah'an. Sanoin Taylorille, ettei se haitannut minua tippaakaan, ja tarkoitin sitä myös. Miksi piittäisin mokomasta?

Tietenkin kaikki tytöt tykkäsivät Jeremiah'sta. Hänenlaisensa poika oli tyttöjen mieleen. Mutta edes Lacien kaltainen kaunotar ei pääsisi väliimme. Meidän suhteemme oli muhinut vuosikausia. Tunsin Jeren paremmin kuin kukaan, aivan kuin hän tunsu minut, ja tiesin, ettei hän vilkuillutkaan muita tyttöjä.

Silloin Jeremiah näki minut ja viittilöi minut luokseen. Astelin lähemmäs ja sanoin: »Moi, Lacie.»

»Moi», hän vastasi.

Jeremiah veti minut viereensä ja sanoi: »Lacie menee syksyllä Pariisiin opiskelemaan.» Lacielle hän sanoi: »Me haluuisimme lähteä ensi kesänä reppureissulle Eurooppaan.»

Lacie siemaisi oluttaan. »Siistiä», hän sanoi. »Mihin maihin?»

»Ehdottomasti ainakin Ranskaan», Jeremiah sanoi. »Belly puhuu ranskaa tosi sujuvasti.»

»En varsinaisesti», huomautin hänelle nolona. »Luin sitä vain lukiossa.»

»Joo, minäkin olen siinä ihan surkea», Lacie sanoi. »Oikeasti haluan vain päästä sinne ahmimaan juustoa ja suklaata.»

Niin pienikokoiseksi ihmiseksi hänellä oli yllättävän matala ääni. Mietin, polttiko hän tupakkaa. Hän hymyili minulle, ja päätin Taylorin erehtyneen hänen suhteensa – hän oli ihan mukava tyttö.

Kun hän parin minuutin kuluttua lähti hakemaan lisää juotavaa, sanoin: »Hän on kiva.»

Jeremiah kohautti olkapäitään. »Joo, ihan okei», hän sanoi. »Haluatko, että haen sinulle juoman?»

»Mikäs siinä», vastasin.

Hän tarttui olkapäihini ja ohjasi minut sohvalle. »Istu siinä. Älä liikahdakaan. Palaan pian.»

Katselin, kun hän hävisi väkijoukkoon, ja tunsin suurta ylpeyttä siitä, että sain sanoa häntä omakseni. Poikaystäväni, oma Jeremiah’ni. Ensimmäinen poika, jonka viereen olin nukahtanut. Ensimmäinen poika, jolle olin kertonut siitä, kun kahdeksanvuotiaana yllätin vanhempani sänkypuuhissa. Ensimmäinen poika, joka oli käynyt ostamassa minulle särkylääkettä kuukautiskipuihin, joka oli lakannut varpaankyn-teni, joka oli pidellyt hiuksiani, kun oksensin juotuani itseni hirveään humalaan hänen kaveriensa nähden; ensimmäinen

poika, joka oli kirjoittanut minulle lemmenviestin valkotauluun, joka roikkui asuntolahuoneeni oven vieressä.

*Olet maito minun pirtelössäni,
aina ja ikuisesti. Rakkaudella, J.*

Hän oli ensimmäinen poika, jota olin suudellut. Hän oli paras ystäväni. Päivä päivältä parempi, ymmärsin. Näin kaiken oli kuulunutkin käydä. Hän oli se oikea. Minun ainoani.

Luku 4

Ilta oli kääntynyt yöksi.

Tanssimme. Käteni olivat Jeremiah'n kaulalla, ja musiikin jytinä ympäröi meidät. Tanssiminen ja alkoholi olivat alkaneet vaikuttaa, ja minua kuumotti ja kihelmöi. Huone oli tupaten täynnä väkeä, mutta kun Jere katsoi minuun, tuntui kuin olisimme olleet kahden. Vain minä ja hän.

Hän kurottui sipaisemaan hiussuortuvan korvani taakse. Hän sanoi jotakin, mitä en kuullut.

»Mitä?» huusin.

»Älä vain koskaan leikkaa hiuksiasi, jooko?» hän huusi.

»Minun on pakko! Muuten näytän ihan... ihan noidalta.» Jeremiah kosketti korvaansa ja sanoi: »En kuule mitään!»

»Noidalta!» Ravistin malliksi hiukset kasvoilleni ja esitin hämmentäväni pataa ja käkättäväni.

»Noitamaisuus sopii sinulle», hän sanoi korvaani. »Entä jos vain tasaat latvat?»

»Lupaam, etten leikkaa tukkaani lyhyeksi, jos sinä lupaat luopua partahaaveistasi!» karjuin.

Tyttö ja kaksi poikaa. Belyn elämän tärkein päätös.

Isabel on elämänsä aikana rakastanut vain kahta poikaa. Hän on tuntenut Conrad ja Jeremiah Fisherin aina eikä voi kuvitella elämää ilman molempia.

Toinen särki hänen sydämensä, toinen on tehnyt hänet onnellisemmaksi kuin hän uskalsi toivoakaan.

Molemmilla pojilla on omat salaisuutensa ja tänä kesänä Belyn on tehtävä lopullinen päätöksensä – ja särkeä jommankumman sydän.

Jenny Hanin Kesä-trilogian pakahduttavan kaunis päätösosa: kenelle Belyn sydän kuuluu?

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-48623-8